

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 54

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 492 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora.....	2–6
Decizia nr. 513 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479 ¹ din Codul de procedură penală	7–8
Decizia nr. 514 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	8–11
Decizia nr. 516 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice	12–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.568/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de for public, grupa valorică B, a Monumentului Eroului intitulat „Paza Țării” din satul Ocnița, comuna Ocnița, județul Dâmbovița	14
2.569/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, a Bateriei intermediare 6—7 Afumați, comuna Dobroești, județul Ilfov	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 492

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din data de 15 octombrie 2013, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, excepție ridicată de Palotas Erzsebet și de Eva Paraschiva Salat, prin mandatar Balog Arpad, în dosarele nr. 13.653/320/2012 și nr. 13.645/320/2012 ale Judecătoriei Târgu Mureș și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 315D/2013 și nr. 336D/2013.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 15 octombrie 2013, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 336D/2013 la Dosarul nr. 315D/2013 care a fost primul înregistrat, iar în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 21 noiembrie 2013, dată la care este pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 aprilie 2013 și din 10 mai 2013 și Încheierea din 7 iunie 2013 de îndreptare a erorii materiale, pronunțate în dosarele nr. 13.653/320/2012 și nr. 13.645/320/2012, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora**, excepție ridicată de Palotas Erzsebet și de Eva Paraschiva Salat, prin mandatar Balog Arpad, în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de reglementările legale în materie silvică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin că dreptul de proprietate nu este garantat și ocrotit de lege, în măsura în care o administrare necorespunzătoare a proprietății private poate avea ca efect

obligarea persoanei care are în proprietate un teren cu destinație forestieră la plata unor despăgubiri către o altă entitate (respectiv Ministerul Mediului și Pădurilor, prin autoritățile subordonate), fără niciun fel de contraprestație, fără ca sancțiunea să fie justificată prin crearea unui prejudiciu unei autorități sau instituții ale statului și fără ca proprietarul să fie vinovat, în mod direct, de producerea prejudiciului.

Totodată, consideră că textul criticat este contrar și dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (2), deoarece nu se poate vorbi de o justă așezare a sarcinilor fiscale în condițiile în care proprietarul unui teren cu destinație forestieră este ținut să despăgubească o autoritate publică, neproprietară asupra acestuia și neprejudiciată în urma tăierii arborilor, întrucât nu a încheiat la timp o „convenție” pentru administrarea și asigurarea serviciilor silvice, respectiv paza pădurii, cu entitatea competentă.

Judecătoria Târgu Mureș opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că limitele și conținutul dreptului de proprietate sunt stabilite în condițiile legii, iar impunerea unor limitări ale acestui drept nu este de natură să încalce prevederile constituționale, în măsura în care sunt respectate cerințele referitoare la proporționalitate, iar obligația impusă de textul criticat respectă prevederile art. 53 din Constituție.

De asemenea, arată că instituirea obligației de despăgubire în sarcina proprietarilor de terenuri cu destinație forestieră unde s-au descoperit pagube și nu este încheiată o asigurare nu contravine echității fiscale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că rațiunea dispozițiilor legale constă în necesitatea gestionării durabile a pădurilor și dezvoltarea unei silviculturi multifuncționale pe termen lung care îndeplinește nevoile societății, precum și creșterea utilizării durabile a serviciilor și produselor forestiere, iar, potrivit art. 44 alin. (7) din Constituție, dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului. Obligația instituită prin aceste dispoziții are natura unei obligații *propter rem*, având în vedere faptul că vegetația forestieră din păduri și din afara acestora reprezintă bunuri de interes public.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile criticate, precum și celelalte acte normative în materie forestieră reglementează obligativitatea administrării și asigurării serviciilor silvice la toate pădurile, indiferent de forma de proprietate, prin ocoale silvice de interes public. Calitatea pe care o are statul, aceea de reprezentant al societății interesate în ocrotirea fondului forestier și asigurarea echilibrului ecologic, justifică o astfel de reglementare, care este adoptată tocmai în aplicarea dispozițiilor constituționale și nu instituie plata vreunei taxe sau vreunui impozit.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 15 noiembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 6 aprilie 2007.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(5) *Contravaloarea pagubelor constatate potrivit alin. (4) se determină în condițiile art. 3, 4 sau 5, după caz, și se suportă în cuantum de 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice și în cuantum de 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2) referitor la dreptul de proprietate privată și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Autoarele excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumite de faptul că au fost sancționate contravențional și obligate la plata a 50% din contravaloarea pagubelor produse în pădurea a căror proprietare sunt, ca urmare a nerespectării prevederilor legale referitoare la regimul silvic, respectiv ca urmare a neîndeplinirii obligației de a asigura administrarea pădurii/serviciile silvice (paza pădurii împotriva tăierilor ilegale de arbori, a furturilor, a distrugerilor, a degradărilor, a pășunatului și a altor fapte păgubitoare pentru fondul forestier), stabilite în condițiile legii.

Astfel, acestea susțin că prevederile legale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006, care instituie o obligație în sarcina persoanei ce are în proprietate un teren cu destinație forestieră la plata unor despăgubiri către o altă entitate (respectiv ministerul de resort, prin autoritățile subordonate sau în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice) sunt neconstituționale, întrucât nu beneficiază de niciun fel de contraprestație din partea acesteia. De asemenea, arată că sancțiunea nu este justificată, deoarece nu s-a creat un prejudiciu statului, proprietarul nefiind vinovat, în mod direct, de producerea pagubei terenului forestier cu destinație silvică al cărui proprietar este chiar persoana păgubită, ceea ce contravine prevederilor constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate, precum și a celor privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

II. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 a fost adoptată ca urmare a necesității îndeplinirii obiectivelor *Planului de acțiune forestier al Uniunii Europene (2007—2011)*, plan care vizează instituirea unui cadru coerent referitor la inițiativele pentru păduri la nivelul Uniunii Europene, fiind un instrument de coordonare a acțiunilor europene și a politicilor forestiere ale statelor membre ale Uniunii Europene. De asemenea, astfel

cum reiese din preambulul acestei ordonanțe de urgență, s-a avut în vedere și faptul că legislația în vigoare la acea dată prevedea ca personalul care asigură paza pădurii să suporte integral sau în parte despăgubirile în cazul unor pagube produse fondului forestier, vegetației forestiere din afara fondului forestier situate pe terenurile proprietate publică și privată și economiei vânatului, nefiind reglementată o limitare a răspunderii acestui personal pentru situațiile bine justificate, valorile despăgubirilor calculate în condițiile legislației existente nefiind în concordanță cu posibilitățile financiare ale acestui personal.

III. Potrivit art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, „*contravaloarea pagubelor constatate potrivit alin. (4) se determină în condițiile art. 3, 4 sau 5, după caz, și se suportă în cuantum de 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice și în cuantum de 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice*”. Din economia dispozițiilor menționate, reiese că acestea stabilesc, pe de o parte, modul și condițiile în care se determină contravaloarea pagubelor constatate [în condițiile prevăzute la art. 8 alin. (4)], iar, pe de altă parte, subiecții care sunt ținuti să suporte contravaloarea acestor pagube, precum și cuantumul acestora.

Potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (4), prevederi la care textul de lege criticat face referire, „*În situația în care se constată, de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice*”.

Astfel:

a) **contravaloarea pagubelor** constatate se suportă în cuantum de:

— 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice; și

— 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice;

b) textul criticat face referire la pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care **nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice**, în condițiile legii.

c) **sumele care se determină ca despăgubiri:**

— **se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice.**

Așadar, există obligația proprietarilor de păduri, indiferent de forma de proprietate, a asigura administrarea și serviciile silvice prin încheierea unui contract. Această obligație are natura unei obligații *propter rem*, fiind instituită în considerarea naturii bunului — pădurile, vegetația forestieră și fondul forestier, în general, constituindu-se în **bunuri de interes public**.

IV. Prevederile criticate în această cauză, respectiv prevederile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, nu trebuie analizate și interpretate în mod singular, ci în contextul întregului art. 8, precum și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006 în ansamblul său.

Astfel, art. 8 prevede următoarele: „(1) *Contravaloarea pagubelor evaluate în condițiile art. 7 se încasează după cum urmează:*

a) *de către persoana juridică care realizează paza pădurii, dacă paza nu este asigurată printr-un ocol silvic;*

b) *de către ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, dacă acesta asigură și paza pădurii.*

(2) *Sumele încasate cu titlu de despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (1) au următoarele destinații:*

a) *se fac integral venit la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 63 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul despăgubirilor pentru pagubele produse pădurilor proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, după caz;*

b) *se fac venit în cuantum de 50% la fondul de conservare și regenerare a pădurilor, constituit în conformitate cu prevederile art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru pădurile proprietate privată; restul de 50% se acordă proprietarului pădurii în care s-a produs paguba, dacă acesta are asigurate serviciile silvice/administrarea pădurii în condițiile legii.*

(3) *Obligația distribuirii sumelor încasate ca despăgubiri în conformitate cu prevederile alin. (2) revine persoanelor prevăzute la alin. (1).*

(4) *În situația în care se constată, de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice.*

(5) *Contravaloarea pagubelor constatate potrivit alin. (4) se determină în condițiile art. 3, 4 sau 5, după caz, și se suportă în cuantum de 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice și în cuantum de 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice.*

(6) *În situația prevăzută la alin. (5), proprietarul nu este exonerat de îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege referitoare la asigurarea administrării/serviciilor silvice printr-un ocol silvic.*

(7) *Proprietarii pădurilor nemulțumiți de cuantumul despăgubirilor acordate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență se pot adresa instanțelor judecătorești competente, potrivit legii.”*

Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 și Legea nr. 26/1996, la care face trimitere textul mai sus menționat, au fost abrogate prin Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, prevederile respective fiind preluate de noul Cod silvic.

V. Termeni și definiții care sunt utilizate în materie forestieră:

— **pagubă în vegetația forestieră din păduri sau în vegetația forestieră din afara pădurii** — constă în modificarea aspectului, a integrității fizice și/sau a caracteristicilor fiziologice ale arborelui/arboretului ori ale arboretului/plantației/regenerării naturale, după caz, rezultată prin tăierea, degradarea, distrugerea, scoaterea din rădăcini a arborilor, puietilor sau lăstarilor, tăierea crăcilor arborilor în picioare, urmate ori nu de însușirea acestora, în condiții ilegale [art. 1 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006)];

— **administrarea pădurilor** — totalitatea activităților cu caracter tehnic, economic și juridic desfășurate de ocoalele silvice, de structurile de rang superior sau de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva în scopul asigurării gestionării durabile a pădurilor, cu respectarea regimului silvic [pct. 1 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **regimul silvic** — sistemul unitar de norme tehnice silvice, economice și juridice privind amenajarea, cultura, exploatarea, protecția și **paza fondului forestier**, în scopul asigurării gestionării durabile [pct. 37 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **amenajament silvic** — documentul de bază în gestionarea pădurilor, cu conținut tehnico-organizatoric și economic, fundamentat ecologic [pct. 2 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **amenajarea pădurilor** — ansamblul de preocupări și măsuri menite să asigure aducerea și păstrarea pădurilor în stare corespunzătoare din punctul de vedere al funcțiilor ecologice, economice și sociale pe care acestea le îndeplinesc [pct. 3 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **prejudiciu adus pădurii** — efectul unei acțiuni umane, prin care sunt afectate integritatea pădurii și/sau realizarea funcțiilor pe care aceasta ar trebui să le asigure. Aceste acțiuni pot afecta pădurea:

a) în mod direct, prin acțiuni desfășurate ilegal;

b) în mod indirect, prin acțiuni al căror efect asupra pădurii poate fi cuantificat în timp. Se încadrează în acest tip efectele produse asupra acestora în urma poluării, realizării de construcții, exploatarea de resurse minerale, cu identificarea relației cauză-efect certificate prin studii realizate de organisme abilitate, neamenajarea zonelor de limitare a propagării incendiilor, precum și neasigurarea dotării minime pentru intervențiile în caz de incendiu [pct. 28 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **gestionarea durabilă a pădurilor** — administrarea și utilizarea pădurilor astfel încât să își mențină și să își amelioreze biodiversitatea, productivitatea, capacitatea de regenerare, vitalitatea, sănătatea și în așa fel încât să asigure, în prezent și în viitor, capacitatea de a exercita funcțiile multiple ecologice, economice și sociale permanente la nivel local, regional, național și global fără a crea prejudicii altor ecosisteme [pct. 15 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic];

— **ocol silvic**: unitatea constituită în scopul administrării pădurilor și/sau asigurării serviciilor silvice, indiferent de forma de proprietate asupra fondului forestier, având suprafața minimă de constituire după cum urmează: a) în regiunea de câmpie — 3.000 ha fond forestier; b) în regiunea de deal — 5.000 ha fond forestier; c) în regiunea de munte — 7.000 ha fond forestier [pct. 19 din anexa la Legea nr. 46/2008 — Codul silvic].

VI. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută pentru motivele arătate în continuare.

1. Sumele calculate în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006, respectiv contravaloarea pagubelor, nu se transferă în proprietatea unei alte „entități (respectiv Ministerul Mediului și Pădurilor, prin autoritățile subordonate)”, ci se fac venit la Fondul de conservare și regenerare a pădurilor/Fondul de ameliorare a fondului funciar, după caz, cu scopul de a regenera suprafețele parcurse cu tăieri, împădurirea terenurilor goale înregistrate în amenajamentul silvic sau a celor preluate în scopul împăduririi, reinstalarea pădurii pe terenurile ocupate temporar din fondul forestier, efectuarea lucrărilor de ajutorare și de îngrijire a regenerărilor naturale și de îngrijire a culturilor tinere existente, efectuarea lucrărilor în resursele genetice forestiere înscrise în Catalogul național al materialelor forestiere de reproducere, acoperirea cheltuielilor ocazionate de refacerea pădurilor

afectate de calamități, efectuarea lucrărilor de îngrijire a arboretelor tinere, degajări și curățări, cumpărarea de terenuri, în conformitate cu metodologia de stabilire a echivalenței valorice a terenurilor și de calcul al obligațiilor bănești etc.

În situația în care se constată pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care **nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii**, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la Fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în temeiul art. 92 alin. (4) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și care se află la dispoziția ministerului de resort, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice, potrivit art. 8 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, astfel cum este și în speța de față.

2. Dreptul de proprietate este acel drept subiectiv civil care dă expresie aproprierii unui lucru, permițând titularului acestuia să posede, să folosească și să dispună de acel lucru, în putere proprie și în interes propriu, însă în cadrul și cu respectarea dispozițiilor legale. Astfel, prin definiție, în ceea ce privește conținutul și întinderea atributelor, dreptul de proprietate nu este neîngrădit, ci este configurat de dispozițiile legii, care stabilesc limitele exercițiului dreptului de proprietate, ce constituie expresia îmbinării interesului individual al titularului cu interesele colective sau generale.

Exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate nu poate fi absolutizat decât făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege*”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, „*în condițiile legii organice*”.

Ca atare, potrivit acestor dispoziții, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (7) din Constituție, „*dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului*”. În aplicarea acestor dispoziții, Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, prevede în cuprinsul titlurilor II și III reguli stricte cu privire la obligațiile proprietarului de fond forestier, indiferent de forma de proprietate, referitoare la obligația de respectare a regimului silvic și a regulilor privind protecția mediului, a amenajamentelor silvice, precum și alte obligații.

3. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul poate aprecia în funcție de nevoia reală a comunității măsurile de limitare a exercițiului dreptului de proprietate (Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei*, paragraful 46), privirea de proprietate fiind permisă în măsura în care aceasta urmărește un scop legitim de utilitate publică (Hotărârea din 6 decembrie 2001 pronunțată în Cauza *Tsironis împotriva Greciei*, paragrafele 38—39).

Referitor la noțiunile de „utilitate publică”, „interes public” și „control al folosinței bunurilor”, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei*, paragrafele 38—45, că, atunci când privirea de proprietate este dispusă pe considerente de utilitate publică, verificarea respectării acestei condiții are ca obiectiv principal detectarea unui eventual „exces de putere” sau a „manifestării

arbitrarului”. Referitor la marja de apreciere a ceea ce poate fi considerat „interes public”, din jurisprudența aceleiași instanțe se desprinde ideea că aceasta trebuie să fie una flexibilă. Noțiunea de „utilitate publică” este amplă prin natura sa, astfel încât legiuitorul dispune de o largă latitudine pentru a duce o politică economică și socială, instanța europeană respectând modalitatea în care el concepe imperativele utilității publice, însă mai puțin atunci când o prevedere se dovedește în mod evident lipsită de orice temeiuri justificatoare.

În măsura în care se are în vedere o limitare a exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, respectiv despre un „control al folosinței bunurilor” în accepțiunea celui de-al doilea paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se recunoaște dreptul statelor de a exercita un control asupra folosinței bunurilor, în concordanță cu interesul general, și de a adopta în acest sens legile pe care le consideră necesare. Deși situațiile pe care le are în vedere acest paragraf nu sunt cele ale privărilor de proprietate propriu-zise, ci acelea referitoare la restricțiile de folosință a proprietății, așa cum rezultă din jurisprudența instanței de la Strasbourg, și în aceste situații trebuie să se țină seama de principiul dedus din primul paragraf, referitor la proporționalitatea care trebuie să existe între mijloacele folosite și scopul urmărit, scop care, de asemenea, trebuie să fie unul de „interes public”.

În conformitate cu prevederile paragrafului 2 al art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general. Astfel, în aceeași Cauză *James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei*, instanța de la Strasbourg a statuat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dispozițiilor Convenției dacă privirea de proprietate a fost făcută într-un anumit context politic, economic sau social și dacă răspunde unei „*utilități publice*”, sens în care este și Decizia nr. 725 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 13 august 2012.

4. Potrivit prevederilor Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, *totalitatea pădurilor, a terenurilor destinate împăduririi, a celor care servesc nevoilor de cultură, producție sau administrație silvică, a iazurilor, a albiilor pâraielor, a altor terenuri cu destinație forestieră și neproductive, cuprinse în amenajamente silvice la data de 1 ianuarie 1990 sau incluse în acestea ulterior, în condițiile legii, constituie, indiferent de natura dreptului de proprietate, fondul forestier național [art. 1 alin. (1)], care este, după caz, proprietate publică sau privată și constituie bun de interes național [art. 3 alin. (1)] și sunt obligatorii administrarea, precum și asigurarea serviciilor silvice [art. 10 alin. (1)].*

Având în vedere faptul că pădurea constituie un bun de interes național, legiuitorul a reglementat un cadru legislativ strict în privința conținutului dreptului de proprietate asupra acesteia. În privința atributului de folosință, acest cadru legal are în vedere administrarea pădurii și asigurării serviciilor silvice prin ocoale silvice pe bază de contract [art. 10 alin. (1) și (3) din Codul silvic] și, în mod evident, aplicarea regimului silvic cu toate obligațiile pe care acesta le presupune [art. 6 alin. (1) din Codul silvic]. Rezultă că legiuitorul a înțeles să stabilească în acest fel conținutul dreptului de proprietate asupra pădurii/fondului forestier, sub aspectul atributului de folosință, tocmai în aplicarea art. 44 alin. (1) și (7) din Constituție.

Din cele expuse mai sus rezultă că dreptul de proprietate asupra pădurii — care constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — este supus unei reglementări stricte din partea statului. O atare reglementare este justificată, fiind proporțională cu scopul

legitim urmărit, și anume asigurarea gestionării durabile a pădurilor, prin care legiuitorul a dorit, pe de o parte, ca proprietarul să continue politica în materie forestieră începută înainte de punerea în posesia proprietarilor, persoane fizice și juridice, a terenurilor forestiere, în temeiul legilor funciare, respectiv executarea lucrărilor tehnice silvice conform amenajamentelor silvice și reglementărilor impuse de regimul silvic, iar, pe de altă parte, să asigure cadrul legal pentru realizarea sarcinilor referitoare la protecția mediului.

Ca atare, măsurile instituite de prevederile legale nu echivalează cu o sarcină asupra proprietății, ci sunt obligații impuse proprietarului în considerarea bunului pentru a se asigura gestionarea durabilă a pădurilor/fondului forestier.

Așadar, raportat la scopul legitim urmărit, Curtea constată că regimul special de reglementare a atributului de folosință, inclusiv sub aspectul obligației care incumbă proprietarilor de a încheia contractul de administrare/servicii silvice, este adecvată, necesară și proporțională, respectând un just echilibru între interesele generale ale societății și cele particulare ale titularilor dreptului de proprietate.

5. Sancțiunea contravențională, precum și plata contravalorii pagubelor produse fondului forestier sunt o consecință a nerespectării prevederilor legale referitoare la obligativitatea unei administrări corespunzătoare a proprietății asupra pădurii, indiferent de forma de proprietate. Astfel, titularul dreptului de proprietate asupra pădurii este cel care suportă atât riscul pieririi bunului în ipoteza/limitile prevăzute de lege, potrivit principiului *res perit domino*, cât și contravaloarea pagubelor constatate sau, după caz, o parte din contravaloarea acestora, tocmai datorită nerespectării de către acesta a dispozițiilor legale incidente.

Așadar, prevederile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate, ci, dimpotrivă, prin adoptarea acestora, legiuitorul a stabilit anumite măsuri suplimentare pentru protejarea și conservarea pădurilor, precum și regenerarea vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, cum sunt, în speța de față, cele referitoare la obligarea unei administrări corespunzătoare a fondului forestier, indiferent de titularii dreptului de proprietate.

Totodată, Curtea observă că, din evaluarea prevederilor legale în materie, în realitate, proprietarii au o serie de facilități, singura obligație ce le este impusă fiind aceea de a încheia un contract de administrare și de asigurare a serviciilor silvice pentru toate pădurile ce le au în proprietate. În aceste condiții,

beneficiază de asigurarea integrală de la bugetul de stat a costurilor administrării, precum și a serviciilor silvice pentru fondul forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, dacă suprafața proprietății forestiere este mai mică sau egală cu 30 ha, indiferent dacă aceasta este sau nu este cuprinsă într-o asociație; plata se face către ocolul silvic care asigură administrarea sau serviciile silvice, după caz, potrivit art. 97 alin. (1) lit. a), capitolul III — *Modalități de sprijin pentru dezvoltarea durabilă a pădurilor*, din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

VII. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 56 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (4), prevederi la care textul de lege criticat face referire, „în situația în care se constată, de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice”. Fondul de ameliorare a fondului funciar se află la dispoziția ministerului de resort (Ministerul Agriculturii și Alimentației și, respectiv, Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului), potrivit art. 92 alin. (4) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, iar Fondul de conservare și regenerare a pădurilor are regimul rezervelor fiscale și se află la dispoziția și în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice, potrivit art. 33 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

Sumele care se determină ca despăgubiri nu reprezintă o sarcină fiscală, în sensul de impozite sau taxe ce se fac venit la bugetul de stat, ci sunt sume încasate cu titlu de despăgubiri și se fac venit la Fondul de ameliorare a fondului funciar.

VIII. Față de cele prezentate mai sus, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Palotas Erzsebet și de Eva Paraschiva Salat, prin mandatar Balog Arpad, în dosarele nr. 13.653/320/2012 și nr. 13.645/320/2012 ale Judecătoriai Târgu Mureș și constată că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Târgu Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 513

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹—479¹⁵ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vam Industrial” — S.R.L. din Drăgănești, județul Olt, în Dosarul nr. 6.946/111/2012 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 295D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate sunt norme de trimitere care prevăd expres că și în ceea ce privește persoana juridică se aplică dispozițiile Codului de procedură penală referitoare la persoana fizică, astfel că nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorul excepției. Consideră că, de fapt, autorul excepției este nemulțumit de modul de aplicare a dispozițiilor de lege criticate de către organele de urmărire penală, aspect care este însă de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.946/111/2012, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹—479¹⁵ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vam Industrial” — S.R.L. din Drăgănești, județul Olt, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 479¹ din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 16, art. 21 alin.(1)—(3), art. 23 alin. (11), art. 24, art. 27 și ale art. 28 din Constituție, în măsura în care completările și derogările la care face referire textul de lege criticat nu asigură persoanelor juridice învinuite sau inculpate un tratament juridic egal în fața legii cu cel aplicat persoanelor fizice sub aspectul accesului liber la justiție, al dreptului la un proces echitabil, al dreptului la apărare, al prezumției de nevinovăție, al inviolabilității domiciliului și al secretului corespondenței. Consideră că, prin caracterul eliptic și insuficienta detaliere a enunțului cuprins în art. 479¹ din Codul de procedură penală, se realizează o evidentă discriminare a

persoanei juridice subiect al procesului penal, contrară prevederilor art. 16 din Constituție. Apreciază că legiuitorul nu a intenționat să facă discriminări, ci este vorba de o „insuficientă normare”, inerentă unui început de reglementare a unei instituții juridice noi, care însă poate să genereze în practică o varietate de soluții contradictorii privind fundamentarea și modul de stabilire a răspunderii penale a persoanei juridice, precum și condițiile specifice ale acestei răspunderi, de natură a afecta drepturile și interesele unor persoane juridice. În acest sens, arată că, în cauză, organele de urmărire penală au apreciat că normele de procedură referitoare la aducerea la cunoștință a învinuirii, la schimbarea încadrării juridice, cele privind audierea, punerea în mișcare a acțiunii penale și prezentarea materialului de urmărire penală nu ar fi incidente în cazul persoanelor juridice.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece cadrul legal stabilit prin dispozițiile de lege criticate asigură persoanelor juridice învinuite sau inculpate un tratament juridic egal în fața legii cu cel al persoanei fizice sub aspectul accesului liber la justiție, al dreptului la un proces echitabil, al dreptului la apărare, al prezumției de nevinovăție, al inviolabilității domiciliului și al secretului corespondenței. Conduita organelor de urmărire penală, care ar fi procedat la aducerea la cunoștință a învinuirii, la schimbarea de încadrare juridică, la audiere, la punerea în mișcare a acțiunii penale sau la prezentarea materialului de urmărire penală cu încălcarea drepturilor procesuale, poate fi cenzurată de către instanța de judecată.

Potrivit art. 30 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹ din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, autorul excepției nu arată motivele pe care își întemeiază criticile, iar, pe de altă parte, invocă modul în care organele de urmărire penală au interpretat în cauză dispozițiile de lege criticate. Or, în spiritul art. 146 lit. d) din Constituție și al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările privind soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate trebuie motivate, controlul constituționalității legilor și ordonanțelor neexercitându-se din oficiu. De asemenea, potrivit art. 2 alin.(3) din același act normativ, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, neputând deci cenzura modul de interpretare și aplicare a acestora de către organele judiciare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale

art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 479¹—479¹⁵ din Codul de procedură penală. Din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile art. 479¹ din Codul de procedură penală, introduse prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra dispozițiilor art. 479¹ din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică și în cazul infracțiunilor săvârșite de persoanele juridice, cu completările și derogările prevăzute în prezentul capitol.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin.(1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 27 referitor la

inviolabilitatea domiciliului și ale art. 28 privind secretul corespondenței.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 479¹ din Codul de procedură penală de către organele de urmărire penală, deoarece acestea au apreciat că normele de procedură referitoare la aducerea la cunoștință a învinuirii, la schimbarea încadrării juridice, cele privind audierea, punerea în mișcare a acțiunii penale și prezentarea materialului de urmărire penală nu ar fi incidente în cazul persoanelor juridice. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a textului de lege criticat și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Într-adevăr, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, neputând deci cenzura modul de interpretare și aplicare a acestora de către organele judiciare.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹ din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 479¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vam Industrial” — S.R.L. din Drăgănești, județul Olt, în Dosarul nr. 6.946/111/2012 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 514

din 12 decembrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 31.135/197/2012 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 317D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a

excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 31.135/197/2012, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă atât prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, cât și prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, prin Decizia nr. XV/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, interpretând dispozițiile art. 278 alin. 3 și ale art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sub aspectul naturii juridice a termenelor, a stabilit că acestea sunt termene de decădere. Așa fiind, neexercitarea dreptului procesual de a formula plângere împotriva actelor procurorului în termenul stabilit de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală duce la decăderea din acest drept, determinând nulitatea plângerii depuse cu depășirea termenului prevăzut de lege, astfel încât calea de atac declarată în aceste condiții devine tardivă. Instanța apreciază însă că această interpretare a art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care este obligatorie, contravine principiului liberului acces la justiție reglementat de art. 21 din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care, în asigurarea accesului la justiție, impune ca legea să fie accesibilă și previzibilă. Or, în cazul art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, instanța consideră că nu este îndeplinită condiția previzibilității, astfel cum este analizată în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în conformitate cu care, pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului [a se vedea în acest sens Cauza *Olsson împotriva Suediei* (nr. 1), Hotărârea din 24 martie 1988, citată în Cauza *Sissanis împotriva României*, Hotărârea din 25 ianuarie 2007]. De asemenea, Curtea de la Strasbourg a arătat că nu se poate considera drept „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita. Astfel, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, acesta trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Cauza *Sissanis împotriva României*, Cauza *Rotaru împotriva României*).

Instanța de judecată arată că în privința art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală există mai multe elemente care nu sunt cunoscute petentului și care nu țin de conduita sa, situație în care aplicarea acestui text de lege poate duce în practică la lipsirea lui de posibilitatea analizării plângerii de instanța de judecată. Astfel, conform art. 277 din Codul de procedură penală, termenul de 20 de zile, în care ar trebui soluționată plângerea de către procurorul ierarhic superior și la care face trimitere art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, curge de la primirea plângerii. Or, în cele mai multe situații, petenții formulează plângerile prin poștă, astfel că nu au cunoștință la ce

dată sunt înregistrate efectiv la parchet și deci de la ce dată începe să curgă termenul de 20 de zile, existând o multitudine de factori care ar putea afecta circuitul corespondenței și intervalul de timp estimat de petent ca suficient pentru livrarea acesteia. Mai mult, există posibilitatea îndreptării greșite a plângerii, situație în care, conform art. 278¹ alin. 13 din Codul de procedură penală, plângerea se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent. Termenul legal curge și în această situație de la data la care plângerea este înregistrată la procurorul ierarhic superior, termen necunoscut petentului. Chiar și în măsura în care petentul ar cunoaște data înregistrării plângerii, acesta trebuie să aștepte soluționarea acesteia de către procurorul ierarhic superior, care trebuie realizată, conform art. 277 din Codul de procedură penală, în termen de 20 de zile. Acest termen este însă pentru procurorul ierarhic superior unul de recomandare, astfel că plângerea poate să fie sau să nu fie soluționată în acest termen. În această situație, petentul își vede condiționată conduita sa de cea imprevizibilă a unei alte persoane care are posibilitatea de a soluționa plângerea în termenul legal sau nu, conduită în legătură cu care nu deține niciun fel de informații, ajungându-se ca, în situația în care acesta se bazează cu bună-credință pe faptul că procurorul ierarhic superior va soluționa plângerea în termenul legal, să fie sancționat pentru acest lucru. De asemenea, chiar și în situația în care procurorul ierarhic superior ar respecta termenul prevăzut de lege, intervalul de timp până la recepționarea soluției, care se comunică întotdeauna prin poștă, ar putea să-l determine pe acesta să creadă că a fost depășit termenul de 20 de zile, astfel că în multe situații singura posibilitate de a evita decăderea din dreptul de a formula plângere la instanța de judecată este de a adresa o astfel de plângere în 40 de zile de la data expedierii plângerii sale către procurorul ierarhic superior pentru a avea certitudinea respectării termenelor legale. Într-o asemenea situație însă, dacă procurorul ierarhic superior admite plângerea și confirmă soluția de netrimitere în judecată, în conformitate cu art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală petentul ar putea fi obligat la plata cheltuielilor judiciare. Instanța consideră că nu este rezonabil a cere unei persoane să se intereseze, după expedierea plângerii, cu privire la data înregistrării acesteia la procurorul ierarhic superior, pentru ca apoi să calculeze 20 de zile și, din nou, să verifice la parchet dacă procurorul ierarhic superior a soluționat plângerea și dacă a fost expediată pentru a-i fi comunicată, fiind, de altfel, îndoielnic ca toți petenții ar obține astfel de informații. Având în vedere acestea, instanța consideră că art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, interpretat prin coroborare și cu art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, nu exprimă cu claritate condițiile în care o persoană se poate adresa instanței, în multe situații ajungându-se, inclusiv prin aplicarea interpretării oferite acestui text de lege prin Decizia nr. XV/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție mai sus amintite, la decăderea acesteia din dreptul de a formula plângere și, pe cale de consecință, la lipsirea acesteia de un real acces la justiție. Instanța mai arată că este elocvent faptul că în speță plângerea a fost formulată de o instituție publică prin consilier juridic și care, totuși, nu a putut să își adapteze conduita cerințelor legale. Această imprevizibilitate în interpretarea legii a fost, de altfel, sesizată de legiuitor, care, în proiectul noului Cod de procedură penală, a prevăzut la art. 340 că: „(1) *Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. (2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia*

soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.” O astfel de interpretare a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală este imposibilă în prezent, dată fiind decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție mai sus amintită, care ar rămâne fără efect în măsura în care s-ar accepta posibilitatea petentului de a sesiza instanța fie în termenul recomandat de art. 278¹ alin. 2, fie în cel prevăzut de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală. Față de toate acestea, instanța apreciază că reglementarea actuală cuprinsă în art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală duce, în fapt, la lipsirea persoanelor de posibilitatea de a obține analizarea de către instanță a plângerilor împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată, afectând în substanță dreptul de acces la instanță, cu încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală este neîntemeiată. În acest sens, arată că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală recunoaște oricărei persoane vătămate prin soluția de netrimitere în judecată dispusă de procuror dreptul de a se adresa instanței, solicitând verificarea legalității și temeiniciei acestei soluții. Dreptul de a sesiza instanța este condiționat în exercitarea sa de epuizarea unei căi de atac în cadrul ierarhiei Ministerului Public, prin formularea unei plângeri la prim-procurorul parchetului sau, după caz, la procurorul ierarhic superior. De asemenea, el este supus unui termen procedural de decădere, ce curge fie de la data comunicării rezoluției prim-procurorului sau, după caz, a procurorului ierarhic superior, când acesta soluționează plângerea înăuntrul termenului de 20 de zile prevăzut de art. 277 din Codul de procedură penală [art. 278¹ alin. 1], fie de la expirarea acestui din urmă termen, când procurorul nu respectă termenul de soluționare a plângerii [art. 278¹ alin. 2]. Dispozițiile de lege criticate dau posibilitatea persoanei vătămate să se adreseze instanței chiar dacă nu a primit o soluție din partea procurorului superior ierarhic, într-un termen ce poate fi determinat obiectiv prin raportare la momentul înregistrării plângerii adresate acestuia. Totodată, face trimitere la Decizia nr. 718/2012, prin care Curtea Constituțională a reținut că nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alineatul 2 a statuat univoc acest lucru. Instanța de contencios constituțional a subliniat că, prin reglementarea contestată, s-a urmărit, printre altele, să nu se tergiverseze în mod nejustificat soluționarea unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale de către procuror să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece aduc atingere prevederilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, prin Decizia nr. XV/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, interpretând dispozițiile art. 278 alin. 3 și ale art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sub aspectul naturii juridice a termenelor, a stabilit că acestea sunt termene de decădere. Așa fiind, neexercitarea dreptului procesual de a formula plângere împotriva actelor procurorului în termenul stabilit de art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală duce la decăderea din acest drept, determinând nulitatea plângerii depuse cu depășirea termenului prevăzut de lege, astfel încât

calea de atac declarată în aceste condiții devine tardivă. Avocatul Poporului consideră că discuțiile determinate de sancțiunea aplicabilă în cazul nerespectării termenelor în mare măsură au fost generate și de reglementarea existentă, care nu cuprinde elemente clare de referință pentru calcularea acestora. Astfel, prevederile de lege criticate nu îndeplinesc criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, pentru ca o persoană să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor, criterii ce constituie tot atâtea garanții ale dreptului oricărui cetățean la un proces echitabil. Arată că, prin hotărârea pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, în 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a amintit că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil, în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Consideră că termenul prevăzut de textul de lege criticat este imprevizibil, întrucât depinde de factori externi, independenți de voința petentului, care nu i se pot imputa. De regulă, persoana care a transmis prin poștă plângerea împotriva soluției procurorului, după primirea comunicării, nu are posibilitatea să cunoască data la care a fost înregistrată la parchet pentru a calcula momentul de la care începe să curgă termenul în care trebuie să se adreseze instanței de judecată. Acesta este și motivul pentru care, în cazul nerezolvării plângerii în cele 20 de zile și, implicit, al necomunicării soluției, pierde termenul de introducere a plângerii la instanță. În acest context, în cazul valorificării unui drept procesual într-o anumită perioadă de timp, curgerea termenului este pusă, de regulă, în legătură cu luarea la cunoștință sau cu data comunicării într-o anumită formă a actului care urmează a fi contestat [de exemplu, termenul de apel curge de la pronunțare sau de la comunicare, după caz]. În cazul în care procurorul ierarhic competent nu a soluționat plângerea transmisă prin poștă în termenul stabilit de lege, este încălcat dreptul persoanei de a avea acces liber la justiție, prin faptul că, necunoscând data de la care începe să curgă termenul pentru a formula plângere la instanța de judecată, pierde dreptul de a se adresa acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „*În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 901 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 29 octombrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, reținând că acestea conțin norme de procedură judiciară, pe care legiuitorul este liber să le adopte potrivit competenței sale stabilite prin art. 126 alin. (2) din Constituție. Dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor de netrimiteră în judecată date de procuror, asigură exercitarea dreptului de acces la justiție în concordanță cu dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, respectiv cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea a statuat că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia, prin stabilirea termenelor în care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor și ordonanțelor de netrimiteră în judecată, se încalcă dreptul la un proces echitabil, dat fiind că autoritățile judiciare la care se referă dispozițiile de lege criticate sunt obligate, în limitele acestor termene, să respecte toate normele și principiile procesuale care asigură dreptul la un proces echitabil. Astfel, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reprezintă o concretizare a normelor constituționale ce consacră liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, fiind instituite tocmai în vederea respectării exigenței termenului rezonabil, impusă de art. 21 alin. (3) din Constituție. Cu același prilej, Curtea a reținut că eventualele abuzuri ale organelor de urmărire penală sau întârzierile în soluționarea plângerilor adresate acestora, la care fac referire autorii excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii acestora, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a prevederilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 31.135/197/2012 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

De asemenea, prin Decizia nr. 1.392 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 13 decembrie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, statuând că faptul că prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277 nu este un neajuns al textului criticat, întrucât prin această reglementare legiuitorul a urmărit să dea eficiență dreptului de acces liber la justiție, sens în care partea, neprimind vreun răspuns în termenul prevăzut de lege, se poate adresa judecătorului cu plângere împotriva soluției de netrimiteră. În plus, nu poate fi primită teza potrivit căreia justițiabilul nu poate cunoaște momentul din care începe să curgă termenul de decădere instituit de art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât tocmai în alineatul 2 a statuat univoc acest lucru. În sfârșit, prin reglementarea contestată s-a urmărit, printre altele, să nu se tergiverseze în mod nejustificat soluționarea unei cauze penale, așa încât o eventuală nerespectare a dispozițiilor legale potrivit cărora procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de 20 de zile de la primire să nu se transforme într-o sancțiune pentru justițiabil, care, într-o atare situație, este obligat să aștepte *sine die* o comunicare din partea celui obligat să rezolve plângerea sa.

În același sens sunt și Decizia nr. 599 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 18 iulie 2011, Decizia nr. 838 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 12 septembrie 2011, Decizia nr. 929 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 4 august 2011, Decizia nr. 1.136 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 22 noiembrie 2011, Decizia nr. 1326 din 11 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011, Decizia nr. 571 din 29 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 25 iulie 2012, și Decizia nr. 718 din 5 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 14 august 2012.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 516

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Victor — Gabriel Sandu, prin reprezentant legal Niculeț Sandu, în Dosarul nr. 1.208/283/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 358D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991, deoarece, ulterior sesizării Curții, dispozițiile de lege criticate au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 174/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.208/283/2012, **Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.**

Excepția a fost ridicată de Victor-Gabriel Sandu, prin reprezentant legal Niculeț Sandu, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă plângerea împotriva unui proces-verbal de constatare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea

nr. 61/1991 încalcă prevederile constituționale privind neretroactivitatea legii, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare, limitele libertății de exprimare, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și folosirea căilor de atac, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 referitor la dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Consideră că lipsa unui recurs efectiv împotriva hotărârii pronunțate de judecătore în materia plângerii contravenționale, având ca obiect o contravenție prevăzută de Legea nr. 61/1991, contravine drepturilor fundamentale menționate, astfel cum, de altfel, Curtea Constituțională a reținut deja, pentru o situație similară, prin Decizia nr. 500/2012, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, prin Decizia nr. 174 din 28 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 31 mai 2013, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 sunt neconstituționale, astfel că prezenta excepție de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Avocatul Poporului arată, de asemenea, că, prin Decizia nr. 174 din 28 martie 2013, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 sunt neconstituționale. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011. Dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 se regăseau inițial la art. 9 alin. (2) din lege, în forma în care aceasta a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, fiind introduse prin art. XI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010. Ulterior, Legea nr. 61/1991 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011, în temeiul art. II din Legea nr. 153/2010 pentru modificarea Legii nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 19 iulie 2010, dându-se textelor o nouă numărătoare, astfel că art. 9 alin. (2) a devenit art. 8 alin. (2), care face obiectul

excepției de neconstituționalitate. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Hotărârea judecătorească prin care judecătoria soluționează plângerea este definitivă și irevocabilă.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 30 alin. (6) și (7) cu privire la limitele libertății de exprimare, ale art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 referitor la dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 174 din 28 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 31 mai 2013, a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 sunt neconstituționale. Excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul dosarului de față a fost ridicată anterior publicării deciziei menționate în Monitorul Oficial al României, Partea I, astfel încât, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Victor-Gabriel Sandu, prin reprezentant legal Niculeț Sandu, în Dosarul nr. 1.208/283/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monumente de for public, grupa valorică B,
a Monumentului Eroului intitulat „Paza Țării”
din satul Ocnîța, comuna Ocnîța, județul Dâmbovița**

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13, pct. 2 lit. d) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Monumentul Eroului intitulat „Paza Țării” din satul Ocnîța, comuna Ocnîța, județul Dâmbovița, se clasează ca monument istoric, categoria de for public, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice DB-III-m-B-21074.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,

Daniel-Constantin Barbu

București, 7 noiembrie 2013.

Nr. 2.568.

ANEXĂ

ZONA DE PROTECȚIE Monumentul Eroului intitulat „Paza Țării” din satul Ocnîța, comuna Ocnîța, județul Dâmbovița

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
1	543805,8960	387747,4283
2	543803,2155	387773,4890
3	543825,1065	387787,7852
4	543836,5733	387770,0639
5	543834,9352	387752,0448

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice,
categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B,
a Bateriei intermediare 6—7 Afumați, comuna Dobroești,
județul Ilfov**

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. e) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Bateria intermediară 6—7 Afumați, comuna Dobroești, județul Ilfov, se clasează ca monument istoric, categoria de arhitectură, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice IF-II-m-B-21070.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul Ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Daniel-Constantin Barbu

București, 7 noiembrie 2013.
Nr. 2.569.

ANEXĂ

ZONA DE PROTECȚIE**Bateria intermediară 6—7 Afumați, comuna Dobroești, județul Ilfov**

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—	X	Y
1	597121,83	333254,51
2	597105,53	333254,76
3	596803,84	333460,98
4	596649,03	333544,16
5	596629,35	333564,99
19	596259,32	332711,93
20	596294,95	332735,16
21	596481,84	332546,39
22	596663,93	332368,34
6	596611,24	333579,18
7	596608,99	333576,50
8	596597,77	333558,28
9	596574,77	333504,84
10	596470,38	333221,50
11	596469,61	333205,97
12	596413,55	333151,05

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—	X	Y
13	596387,76	333175,44
14	596362,21	333153,10
15	596298,31	333104,27
16	596178,92	333039,18
17	596154,18	333027,86
18	595997,49	332957,35
23	596815,65	332626,58
24	596853,64	332674,39
25	596897,37	332710,91
26	596934,83	332763,53
27	597047,45	332968,48
28	597100,92	333042,10
29	597164,84	333111,05
30	597212,30	333155,64
31	597121,83	333254,51

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

